

GUINARDÓ

associació de veïns
"JOAN MARAGALL"
BUTLLETI n. 15

n. 169 4238
CEDOC
FONS
A. VILADOT

ENTREVISTA

Huertas / Fabre
periodistes dels barris

NO PERDIS L'OCASIÓ
DE FER VACANCES
AL GUINARDÓ

COMIC

EL BARRI
ALÇA
LA VEU!

CAIXA DE PENSIONS
PER A LA VELLESA
I D'ESTALVIS

"la Caixa"

de Catalunya i Balears

oficines centrals: Via Laietana 56-62 Barcelona 3

Agència Verge de Montserrat · Gènova, 2 - V. de Montserrat, 153 · 235 22 50

Biblioteca de Comunicació

VIOLA, dimiteix ara mateix!

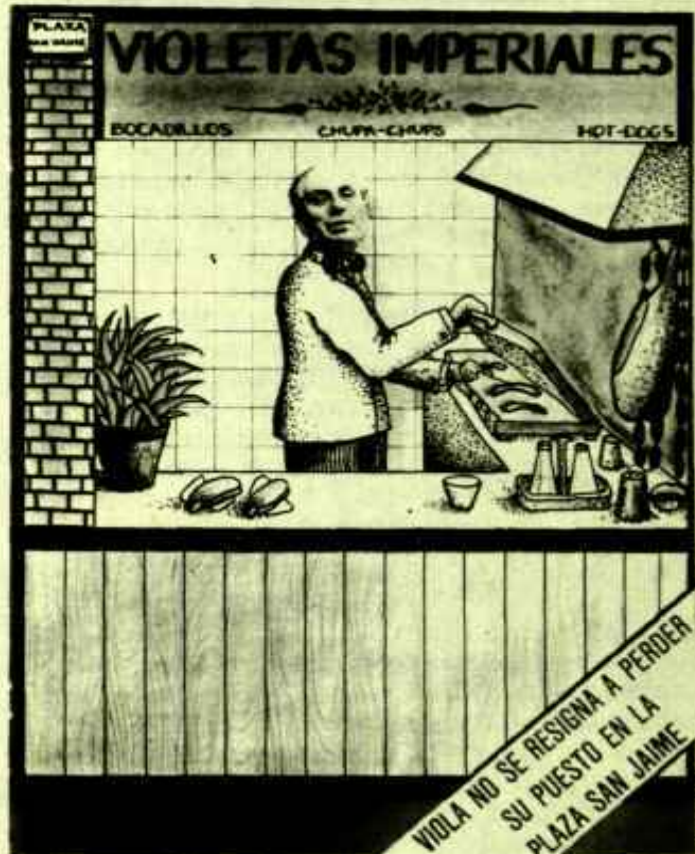
Milers de barcelonins hem firmat una carta al rei demanant la dimissió de Joaquín Viola Sauret, batlle de Barcelona. Milers de barcelonins ens hem manifestat pels carrers de Barcelona exigint que en Viola deixi la trona de la plaça Sant Jaume. Els últims aconeteixements fan que aquest clam general encara s'extengui més i més, fins a esdevenir el crit de tot Barcelona.

En Viola ha demostrat palesament que els seus interessos són totalment contraris als dels ciutadans barcelonins. Des del seu despotisme fins a la seva manifesta incapacitat, mil i un fets -com el cas de les guarderies- demostren que a Barcelona en Viola hi està de més.

Està clar: què podem esperar d'un alcalde escollit a dit des de Madrid?. Res de bo. Però en Viola ha superat les previsions més pessimistes: ha estat i és un dictador que no té en compte ni l'opinió dels seus propis consellers, que respon a les reivindicacions dels ciutadans i dels funcionaris a cops de policia armada, que fa aprovar a corre cuita un Pla Comarcal que destrossarà en més la ciutat, engreixant la butxaca dels especuladors...

En Viola no té raó quan diu que "hemos hecho cuanto estaba en nuestras manos". Evidentment, la impotència de l'ajuntament barceloní per a resoldre els problemes té unes causes de fons: de manca de diners i, en definitiva de centralisme i de manca d'autonomia. Però això no vol dir que en Viola no sigui responsable d'una gestió municipal que insulta,

desprecia i ataca als barcelonins, fent malbé les ja miserables places, carrers, vivendes, espais verds, etcètera. Una gestió municipal que, en menys d'un any d'estada a la plaça Sant Jaume, ha estat un desastre una veritable catàstrofe. Perquè no volem que contiui aquesta incessant degradació dels nostres barris, en Viola ha de dimitir. Ara mateix.

(Trobareu el text de la carta al rei al "Calaix de sastre")

Maig - Juliol 1976

BUTLLETI DE L'A.V.
JOAN MARAGALL-GUINARDÓ
La Bisbal, 40-42

Imprimeix DOMUS
Rda. Grà. Mitre, 179
Dep. L. B. 39514-1973

Fotos : Alexandre Costa
Joan Vilardebó
Carles Duran
Lluís Pau

SUMARI

- Viola, dimiteix ara mateix! pag. 3
- El SOS de les guarderies " 4
- Marxar cap a la llibertat, direcció pro
hibida " 5
- No perdís l'ocasió de fer vacances al -
Guinardó! " 6
- "Barracas no, pisos en el barrio": Fran
cisco Alegre " 7
- Entrevista Huertas i Fabre, periodistes
dels barris " 8
- Adéu, Festes de maig " 11
- "Calaix de sastre" " 12

EL SOS DE LES GUARDERIES!

Durant 10 dies (del 24 de maig al 2 de juny) Barcelona va estar pendent de la tancada de 15 guarderies. Amb aquesta acció pares, mestres i nens volien desvetllar l'atenció de l'opinió pública i exigir de l'administració solucions concretes per fer front a la crítica situació en que es troben.

La tancada de les guarderies va ser la culminació d'una sèrie d'accions, d'anades i vingudes a l'Ajuntament, de manifestacions,... que van servir per treure el problema al carrer. Existia una coordinació de 13 guarderies de les quals 6 tenien la classificació de "laborals" (que suposa una petita ajuda, que a la pràctica trigava a arribar).

Al Guinardó les guarderies Verge de Montserrat i Pere Poma van participar activament en aquesta lluita. Cap a un centenar de persones es recluïren a les aules de la primera, omplint les parets exteriors de carells i pancartes que reclamaven la Solidaritat del barri. Cada dia, cap al tard molts veïns confluïen per celebrar assemblees informatives, per manifestar-se pels carrers cridant "Menys promeses i més guarderies", "Guarderies per als barris" "Viola no, guarderies sí".... La solidaritat del veïnat també es va expressar portant menjar per als recluits. La nostra Associació va fer una nota a la Premsa recolzant la lluita i fent una crida als socis i veïns a participar-hi activament.

Amb la tancada s'exigia d'una manera immediata:

- Que es fessin efectives les subvencions a les guarderies laborals.
- Que fossin considerades "laborals" les set guarderies que encarna no ho eren.
- Que s'arribés a un concert econòmic entre el Ministeri del Treball, Governació i l'Ajuntament de cara a assumir els dèficits de les guarderies i evitar l'increment dels pròxims cursos.

ULTIMA HORA

Un més després d'acabada la tancada, l'Ajuntament es tira enrera de les promeses que havia fet de concedir subvencions de 400 pts. - per a 850 nens (els que abarquen les guarderies en lluita). Ara diu que l'ajuda aprovada per la Comissió Municipal el dia 15 de juny - no va directament destinada a aquestes guarderies sinó que l'Ajuntament la repartirà al seu gust en beques. Els representants de la coordinadora deien, el passat dia 2 de juliol, tot baixant les escales de l'Ajuntament: "En Viola ja torna a fer de les seves..."

-Que s'inclogués dintre l'ordenació de l'ensenyament l'etapa pre-escolar, assumint el Ministeri d'Educació i Ciència les guarderies.

La perspectiva de fons era arribar a obtenir guarderies gratuïtes per a tothom, públiques i democràtiques. Això explica que el problema no sigui solament d'unes poques guarderies, sinó de tots els ciutadans, en especial de les classes més populars.

Amb l'inici de negociacions serioses amb els diversos organismes oficials sortiren el miler de persones recluïdes a tot Barcelona.

La solució complerta no ha sigut aconseguida ni de lluny. La tancada ha sigut un pas important però la lluita continua fins a obtenir la GUARDERIA PÚBLICA I GRATUÏTA. Les solucions obtingudes serveixen per seguir subsistint no per cridar victòria; s'han obert negociacions, cal esperar els resultats.

De cara endavant es necessari:

- La unió de totes les guarderies demanant aquests objectius.
- Incloure aquesta lluita en la confluència dels altres sectors de l'ensenyament.
- Movilitzar tota l'opinió ciutadana en una tasca constant de reivindicació, de propostes i de control.

marxar cap a la llibertat, direcció prohibida?

Al mes de març d'aquest any, Pax Christi va publicar un document en el que es convocava al poble català a participar en una "Marxa per la llibertat". Aquesta marxa havia de recórrer les comarques catalanes des de cinc punts diferents, convergint després de tres mesos de recorregut, a Poblet en la significativa diada de l'onze de setembre. La pertença seria el dia 3 de juliol des d'Oliana, Guardamar, L'Escala, Esterri d'Aneu, La Sènia i Girona. Es feia també una crida a totes les organitzacions, grups, entitats, etcètera a adherir-s'hi i a potenciar-la.

A aquesta crida es va respondre d'una manera entusiasta, pràcticament des de tots els sectors progressistes catalans, convertint la iniciativa de Pax Christi en un anhel popular massiu. Ràpidament es començà a treballar per la realització d'aquest projecte, en l'elaboració de posters, samarretes, adhesius, etc. etc.... molts dels quals segurament haureu ja vist; al mateix temps anava augmentant el nombre de gent que s'adheria a la idea i la feia seva; els diaris començaren a publicar els itineraris que seguirien les cinc columnes i a informar dels detalls d'aquesta marxa de la llibertat.

Dies més tard, es publicà una nota del "Ministerio de la Gobernación" desautoritzant la marxa.

Aleshores la organització publicà la següent nota:

Assabentats de la negativa del ministeri de la Governació, reunits en assemblea de representants de la Marxa de la Llibertat, considerem convenient puntualitzar les qüestions següents:

1r— Reafirmem que els objectius de la Marxa, com ha dit el ministeri, són relacionats amb l'autodeterminació dels Països Catalans i l'amnistia.

2n— Els organitzadors sempre hem assegurat en les comissions específiques (Comissió de Servei d'Ordre, Infraestructura Tècnica, Sanitat, Jurídica...) que la Marxa es realitzarà amb plenes garanties d'ordre i de civisme. No es tracta de tenir més o menys bona voluntat els organitzadors, sinó del fet que el poble dels Països Catalans ha demostrat repetidament la seva preparació democràtica.

Si el ministeri vol garantir l'ordre, sap per experiència que els actes lliurement exercits sempre han estat realitzats pacíficament i democràticament.

3r— La Marxa en cap moment no pot alterar la vida ciutadana, ja que és tot el poble qui reclama ser-ne el protagonista.

La Marxa tampoc no serà una alteració de la vida ordinària, ja que tots els pobles estaran assabentats a la bestreta del seu pas per donar solució a tots els problemes tècnics que puguin sorgir.

4t— El ministeri suposa una disminució del turisme en les nostres terres. Nosaltres creiem tot el contrari: milers d'habitants dels Països Catalans tindran l'avinentesa de recórrer i conèixer fluïdament el país. D'altra banda, el turisme estranger quedarà més afectat per una prohibició que no pas per l'autorització, car a les seves nacions aquestes manifestacions estan garantides per la pròpia llei. Recordem també el ressò que la Marxa té internacionalment (per exemple, l'adhesió del Consell Internacional de Pax Christi reunits sota la presidència del cardenal Alfrink i amb l'assistència d'onze països).

5è— Els organitzadors no creiem necessari de convocar la Marxa de la Llibertat, perquè considerem que és un dret inalienable dels pobles de les diferents nacionalitats existents a l'Estat espanyol, d'ésser els protagonistes de la conquesta i gaudiment dels seus drets nacionals i democràtics.

**poble
català
posat a
caminar**

La idea, lluny de fer-se fonedissa, agafà cada cop més empena especialment a comarques, on la idea ha tingut una acceptació pràctica —ment general i ha pres un impuls com mai s'havia vist.

L'associació s'adhereix a les protestes per la prohibició governativa de la marxa, i expressa la nostra solidaritat amb els organitzadors d'aquest acte de reafirmació i movilització popular per la conquesta de les llibertats, l'amnistia i l'estatut del 32.

Els aconeteixements dels dies 3 i 4 als llocs d'origen de les 5 columnes, amb el seguit de detencions (un centenar) i elevades multes, donen a la Marxa a més de la qualificació de "prohibida" un to d'enfrontament que de cap manera els organitzadors li han volgut donar. Tothom pretén defensar l'ordre. Però, només es pot imposar l'ordre que marxa cap a la llibertat.

Ah! qui hagués pogut viure al Guinardó d'estiueig, quan els barcelonins trobaven en aquests turons el gust de les vacances. Però no ens pansim, que sempre queden possibilitats! L'equip de butlletí n'hem triat unes quantes...

NO PERDIS L'OCASIÓ DE FER VACANCES AL GUINARDÓ

PERADONAR UN
VOL PEL PARC
DEL GUINARDÓ

PERAPRENDRE LA
FRESCA A SOTA EL
CINTURÓ

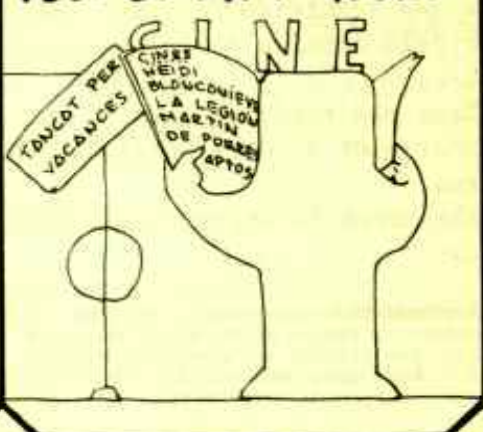
PERA PINTAR
LA FINESTRA I
EL BALCÓ

PERA ANAR A LA
PISCINA I REFRESCAR
LA CALOR

PERA REBRE
CORRESPONDÈNCIA
DELS QUI S'HO PASSEN
MILLOR

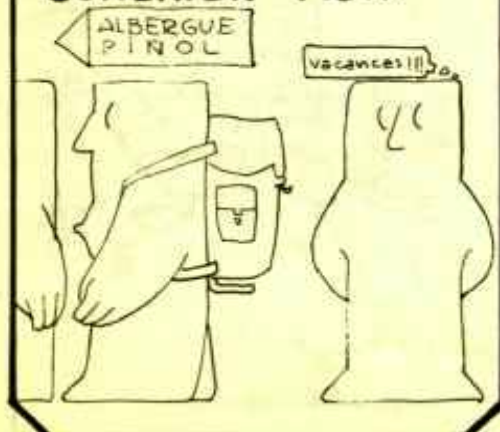
PERA BUSCAR UN
CINEMA ON ES
VEGI CUIXA I MUGRÓ

PERA VEURE EL
JOVENT QUE VOL
CONÈIXER MÓN

PERA MIRAR, ÉS CLAR,
LA TELEVISIÓ

TOT AIXÒ, POTS
FER AL GUINARDÓ

Querem pisos en el Barrio para todos

LOS PROME- TIDOS

"FRANCISCO ALEGRE"

Aquests darrers dies els veïns de les barraques de Francisco Alegre s'han movilitzat, pintant parets i penjant pancartes, per a demanar pisos al barri. Tota aquesta zona està destinada al Parc dels Tres Turons segons el Pla Comarcal de 1953. Durant vintitres anys no hi ha hagut temps per resoldre el problema de les barraques; pel que si n'hi ha hagut ha sigut per ocupar il·legalment àrees de terreny destinades a Parc (com els blocs de la Cooperativa Gracienc).

Aquesta barriada va néixer després de la guerra. Abans del 39 només hi havia algunes torres a la part baixa i cases al c. Mariano Lavernia, a la part alta. Cap els anys 1945-48 va arribar un gran allau immigratori provinent sobretot del Sud (Jaén i Granada). La pobre sa d'aquella gent els portà a viure en coves, a aprofitar els refugis dels antiaeris que hi ha al cim del Turó de la Rubira, a construir barraques. A l'any 1956 l'Ajuntament va repartir unes xapes de control, donant un cens a Francisco Alegre de 570 barraques.

Providència Jutglar (Assistent Social del barri durant forces anys) ha escrit l'únic estudi, que coneguem, sobre Francisco Alegre amb el títol suggerent: "Un barrio destinado a desaparecer" (1964). Avui sembla que ha arribat aquesta hora. Per començar han donat un terme d'un mes per quatre barraques que hi ha a un carrer sense nom paral·lel a Verge de Montserrat, a la dreta de la Cooperativa Gracienc. La raó, segons diuen els veïns, es per obrir i asfaltar els carrers (un carrer que no porta a enlloc). Aquest toc d'atenció ha posat d'empeus solidariament a tots els veïns omplint el barri de rètols: "BARRACAS NO, PISOS EN EL BARRIO".

Aquesta petició es pot defensar amb molts arguments. Però n'hi ha un que ens sembla important: Aquests homes i dones són un dels grups de veïns més antics del barri. Des de les seves barraques han vist créixer el barri, han vist com es construïen tots els blocs de pisos del Guinardó. Després de trenta anys no ha quedat un lloc per a ells, no s'els vol donar un pis al barri!.

- "Nosotros estamos aquí desde 1946 Compré la barraca por 200 ptas. Me había quedado viuda y destruyendo mis manos a 2 ptas. hora tiré adelante a mis hijos".

- "Cuando vinimos a Barcelona en 1945 nos metimos primero en las cuevas que había ahí arriba. Estuvimos un año. Pero se hundían y nos sacaron para llevarnos a "Misiones" (en Montjuic). Aquello era horroroso..

- "En "Misiones" cogían a la gente y la devolvían al Pueblo, a morir se de hambre. A nosotros nos pudo sacar un pariente."

- "En Francisco Alegre muchos somos antiguos. Otros se han ido al encontrar piso. Pero la barraca no queda vacía. Se procura traspasar enseguida; si no, viene el Ayuntamiento y la derrumba."

- "Yo soy mayor. Aquí se han bien casado mis tres hijas: una con un granadino, otra con un francés y otra con un catalán."

- "Aquí habrá unas 500 barracas (entre el "hoyo" y "los cañones"). Muchas veces se ha hablado de que nos darían pisos, pero nunca hemos visto nada."

- "Nos reunimos en la Asociación de Vecinos del Carmelo. Si quieren sacar las barracas, que nos den pisos en el barrio. Aquí tenemos las escuelas de nuestros hijos. Y aquí hemos vivido muchos años."

Biblioteca de Comunicació

José M. Huertas Claveria i Jaume Fabré, dos periodistes estretament vinculats a la vida dels barris de Barcelona i, en concret, a la vida del nostre barri i a la de la nostra Associació, han estat les dues persones escollides per omplir les pàgines del butlletí dedicades a gent significativa del barri.

Tot el que podríem dir de la trajectòria periodística d'en Josep M. ja ha estat publicat amb motiu del seu trist i històric empresonament. Vinculat al nostre barri, en altre temps va ser un dels promotors de l'Atalàia del Guinardó, (en Jaume ens diria que quan el va conèixer era molt diferent d'ara, duia una "pajarita" grossa al coll i estava filmant una pel·lícula d'atracadors a les escales de la parròquia). Com a coneixedor de la premsa dels barris, és d'això que ens parlarà al llarg de l'entrevista que li hem fet i també del seu pas pel carrer Entença.

A en Jaume, gairebé tots els de l'Associació el coneixem, a part de la seva vida al barri, el seu pas com a director d'Orifloma va estar marcat sempre per una gran dedicació als barris de Barcelona i a la problemàtica de tots els indrets dels Països Catalans. Els temes que hem tractat amb ell, són la vida associativa al barri i el paper de les A. de V. entre d'altres.

HUERTAS PERIODISTES

JOSEP M. HUERTAS

- Quan i com comença a surgir la premsa de barris a Barcelona ?

Jo crec que té varies etapes. Hi ha una premsa de barri, que més aviat és de poble, perquè es dona en una època en que els barris encara eren independents, que la podríem situar a la dècada que va dels anys 60 als 70 del segle passat. A la majoria de llocs, es veu com en aquells anys hi ha unes publicacions molt concretes, sense tenir en compte les quals és impossible de fer una història completa de qualsevol barri.

Hi ha dos períodes més que també són importants, l'un és la dictadura d'en Primo de Rivera, a la que jo anomeno la 1a. dictadura, en la qual trobem una sèrie de publicacions de barri, ara si que ja són barris, en un nombre superior al de l'època anterior. El motiu d'això, podria ser per la necessitat de refugiar-se en un sistema de mantenir una sèrie de coses que no hi havia altres formes de fer-ho, potser perquè hi havia més prohibicions i més persecucions, no ho sé, això solament és una hipòtesi.

Aleshores, un dels barris en que això es dona més és Sants on hi ha dues publicacions, "La Tara", el director de la qual encara es viu i "El Ressò". Després hi ha una tercera època important que ja és pràcticament la d'ara. És indiscutible que el nombre de publicacions que hi havia l'any 75, no dic ara perquè he estat un temps una mica absent de tot això, que era de 30 o de 32 em sembla recordar, és un nombre molt elevat tenint en compte que solament es tracta del nucli de Barcelona. Aquest nombre de publicacions, és fruit de què avui dia hi ha una major necessitat de comunicació escrita i unes majors facilitats d'impressió amb la descoberta de l'offset. El problema està en que generalment hi ha molt poques col·leccions senceres d'aquestes publicacions i molt menys algú que s'hagi molestat d'enviar-les a l'hemeroteca.

- Aquestes publicacions que has citat del segle passat, s'editaven també sota el recolzament de l'església i d'altres entitats ?

No, no, aquestes no, penseu que en un principi no hi havia problema d'editar. Un centre polític o qualsevol persona podia editar una revista, no hi havia cap problema de permisos.

Les publicacions que es refugien en l'església, són típiques de la postguerra, com és el cas de l'Atalàia del Guinardó, en la que hi vaig treballar cinc anys.

- Com era aquesta revista ?

Era una publicació de molt poca importància perquè el plantejament de publicació de barri no era massa clar, era un plantejament molt de "Centre Catòlic del Guinardó". Crec que aquest plantejament de barri, es dona en publicacions anteriors i posteriors a aquesta.

- Quin paper ha jugat aquesta petita premsa de la postguerra encà ?

Durant la postguerra, potser solament n'hi hagueren 3 o 4, ara bé, si allarguem la postguerra i entrem en els darrers anys de la dècada dels 60 i els 70, veiem que aquesta ja hi juga un paper més important donant una informació de les reivindicacions dels barris molt més completa que no pas els diaris, és per això que abans us deia que no es pot escriure una història completa de cap barri sense tenir en compte i estudiar molt a fons la seva premsa.

La prova de que aquesta premsa ha estat important, és que cada A. de V. ha procurat fer el seu butlletí. Per cert que desde que vaig entrar a la presó no me n'heu enviat cap.

- Bé,huuuuuu.....ejem,ejem.....sí,sí..... bé,ja t'els enviarem tots.
Quines possibilitats de treball tenies a la presó ?

Mira, la tendència de la gent allà és la de no fotre res perquè l'ambient s'ho porta, és semblant a la "mili", són llocs on no s'hi va voluntàriament i la gent l'únic que te ganes de fer es jeure i no fotre res més.

l' Hemeroteca General
CEDOC

HUERTAS DIXI T

- No es pot escriure la història de cap barri sense tenir en compte tot el seguit de publicacions que en ell s'han editat.

- L'homosexualitat es present constantment a la presó, cosa lògica en una comunitat tancada i d'un mateix sexe.

- Ara ja es pot dir: pràcticament el sisè volum dels "Barris" ha estat escrit a la presó.

- Allà (a la presó) el "pitorro" sentimental se t'obre molt més que no pas a la vida normal.

FABRE DELS BARRIS

ENTREVISTA

PERICH

LOS PROBLEMAS DE LA PRENSA

Hi ha persones però, que això no els va, i jo n'era una d'elles. Al no tenir problemes econòmics ja que el diari se'm va portar molt bé i em va anar pagant els mesos que vaig estar empresonat, em vaig encarregar de la biblioteca de la 5a. galeria, la dels castigats. En cada cel·la d'aquesta galeria, en una situació normal hi ha una sola persona, però en situacions "anormals", n'hi posen tres, mai dues, perquè això suposa que pot donar lloc a l'homosexualitat. L'homosexualitat, és present constantment a la presó, cosa lògica en una comunitat tancada i del mateix sexe.

La biblioteca de la presó, és una biblioteca recent, formada en temps de l'Assemblea de Catalunya, quan varen caure els 113 de Sta. M. Mitjancera. Hi ha uns 8.000 volums, repartits entre uns 500 per cada galeria i n'hi ha de molt dolents, però també n'hi ha de bons. Mira, hi podrà haver-hi problemes per entrar un llibre d'en Marx o un d'Engels, però n'hi ha de Polantz, d'Althusser, etc,etc., tots els noms que no són famosos entren sense cap problema.

Una altra feina que em van autoritzar a fer, era fer les correccions del llibre que estàvem fent aleshores, però pràcticament tot el sisè volum del barri està escrit allà. Ara bé, voldria que constés, malgrat la seva modestia, que sense l'incommensurable ajut d'en Jaume Fabre, que ha anat molt més enllà del que l'amistat demanava, no s'hauria pogut fer.

Ah, també hi vaig fer un curs superior de català.

- Quina era l'actitud de la resta d'empresonats davant d'un periodista? davant d'una persona que era allà per haver complert amb el seu treball?

Ja sabem que un periodista és un personatge públic, ens agradi o no, la realitat és aquesta, aleshores vaig intentar relacionar-me amb ells a un nivell totalment normal, i mirar d'ajudar als qui estaven mancats de moltes coses.

Era absurd volguer mantenir una actitud de distanciament amb unes persones amb les que el grau d'intimitat arribava fins i tot a fer les necessitats a la mateixa cel·la i a dutxar-nos plegats. Allà, el pitrorro sentimental se t'obre més que no pas a la vida normal.

- Qui ressò ha tingut el teu cas fora de l'Estat Espanyol?

Se'n va parlar bastant, mira, un meu company se'n va assabentar a Tailàndia i l'Associació Internacional de Periodistes també s'hi va interessar bastant. Es que, de fet, no és normal una detenció tan llarga d'un periodista.

Un altre cosa curiosa i que no he dit mai perquè me'n vaig assabentar un cop sortit de la presó, és que un periodista que havia estat detingut un temps a Rodhèsia va fer la informació sobre el meu cas al "The Guardian" d'on era corresponent.

JAUME FABRE

- Com ha estat la vida associativa del barri desde la guerra civil fins abans de l'aparició de l'A. de V.

Bàsicament, els nuclis més importants han estat la Parròquia i el Mas Guinardó. Aquest darrer, però, com totes les entitats d'abans de la guerra, un cop acabada aquesta va quedar bastant morta.

Aleshores, l'activitat associativa del barri es centra bàsicament a la Parròquia, primerament a partir del "Centre Catfoc" i després de mans de l'escoltisme, sempre tot, sota l'empay de l'església.

Concretament, l'escoltisme, que molta gent diu que ja existia desde abans de la guerra però que ara hem pogut comprovar per mitjà d'un butlletí que va apareixer al barri l'any 50, no era pas com ara. Aleshores es feia d'amagat, els de la Falange ens tiraven pedres i nosaltres ens hi tornàvem, ens posàvem els uniformes a la muntanya i un cop al igual que ara fan amb les llibreries, ens van tirar un coctel molotov

al local que ens el van cremar. L'escoltisme aquí al barri, no va ser carca, tal com va passar en altres llocs i en altres èpoques sinó que va aconseguir un autèntic arrelament al barri. No era una A. de V. però, si que era un moviment juvenil altament progressista.

Aquestes eren les dues institucions més fortes d'aquella època, les dues sorgides sota la Parròquia perquè era l'única manera de tenir un recolzament legal.

Va haver-hi també una altra entitat, que era el que abans havia estat el "Casal Federal" però que després de la guerra no si va fer res més. També hi va haver la Falange, que estava instal·lada als locals on anteriorment hi havia hagut la "Lliga", molt prop d'on ara hi ha l'A. de V. però portaven una vida associativa que val més no parlar-ne.

També es feia alguna cosa a l'Hospital de Sant Pau i als "minims" que és una espècie d'ordre religiosa estranya on també hi havia hagut un moviment juvenil.

Després ja ve una etapa posterior on comencen a neixer altres tipus de grup també sota el recolzament de la Parròquia, "l'Institució Montserrat", entitats que potser ja existien anteriorment però que llavors comencen a prendre vida, els "Joves amics del Guinardó", que potser és el precedent més llunyà de l'A. de V., posteriorment ja comencem a sortir les "Comissions de Barris", on hi participen la gent més conscienciosa políticament, generalment militants de partits polítics i que en el moment en que aquests partits es plantegen una actuació legal, molt més efectiva que no pas la clandestina, comencen a sortir les A. de V. i paral·lelament creixen altres grups a la Parròquia, com són els de "Drets Humans", etc., etc.

- El camp en que ara treballen les A. de V., per quin tipus d'entitats o d'associacions era omplert abans de la guerra?

La situació era molt diferent, el buit que han omplert les A. de V. ha estat motivat per una dictadura que ha durat 40 anys. I 40 anys de feixisme, era una cosa inèdita al nostre país. Aleshores, les A. de V. són un producte d'aquesta situació, de la manca de canals de participació política, igual que en el seu temps ho foren els centres catòlics.

A l'època de la República, hi havia els locals dels partits, hi havia Ateneus, Associacions recreatives, etc., etc., Però ja us dic que la situació era molt diferent.

- Quina funció hauran d'acomplir les A. de V. després del trencament democràtic?

Aquesta és una pregunta molt interessant que nosaltres ens hem plantejat quan ja teníem el llibre acabat. Fa un any, ningú es plantejava que hi pogués haver un trencament democràtic i que es morís en Franco. L'impressió que tenim és que es pot produir el mateix fenomen que va passar quan la República, és a dir, que les entitats dels barris van passar a ser delegacions de partit. Ara estem però, en un moment de fronts unitaris on hi participen gent de tots els partits i gent independent, parlo de la gent activa, aleshores en el moment en que es produeixi el trencament democràtic i cada partit vagi a la seva, potser que cada associació passi a mans d'un partit concret. Però també pot passar que segueixin existint associacions amples on hi participi tothom.

Un altre possibilitat és que es converteixin en el que són a tots els països democràtics, o sia, associacions reivindicatives de barris i que naturalment, hi ha una participació de gent de tots els tipus. Però les dues possibilitats més clares, són o bé que passin a ser una delegació d'un partit o que segueixin sent coses molt més àmplies però bàsicament reivindicatives, més que no pas polítiques.

- Però una autèntica democratització dels ajuntaments, no minvarà molt l'actuació de les A. de V.?

Home, no, jo diria el contrari, una autèntica democratització dels ajuntaments, no es queda amb els alcaldes i els regidors, sinó que cal potenciar la participació real de la gent dels barris. Aleshores el sistema per a fer-ho és aprofitant les juntes municipals que ara hi ha, participant-hi la gent de les A. de V. La planificació de la ciutat, s'ha de fer consultant la gent dels barris.

El que s'ha de veure és fins a quin punt els partits polítics es plantegen una apropiació de les A. de V., que en certa manera hi tindrien dret perquè moltes d'elles existeixen gràcies a ells o bé, montaran el seu local i les A. de V. continuaran éssent una cosa àmplia.

Ara el que s'ha d'inspirar és el problema de participació, però els problemes urbanístics continuaran existint igual que ara, no ens pensem pas que, quan arribi un ajuntament democràtic canviarà la faç de la ciutat, no! perquè està feta una merda. I no és pas desde dalt que s'ha de fer sinó desde baix.

Coberta del -
volum 2 de -
"Tots els barris de Barcelona. A l'esquerra una -
il·lustració d'aquest llibre que comen-
ta humorísticament la pro-
blemàtica del Guinardó.

- Quan temps heu tardat a enllestir els llibres?

Mira, el vam començar fa aproximadament uns tres anys.

- Quines fonts heu anat a cercar per elaborar-los?

Ui, n'hem buscat moltes i de molt grosses, però bàsicament hem fet servir dos tipus principals de fonts. L'una és el contacte personal i humà i l'altre les publicacions, revistes i llibres publicats al i sobre el barri.

Primerament, hem cercat tot el que hi havia publicat sobre el barri. Per exemple el Guinardó hi ha un llibre escrit per en Carles Sindreu, molt interessant, que es titula "El Sr. Joanet del Guinardó", és una obra totalment costumbrista però que reflexa molt bé el Guinardó d'abans de la guerra, el de la caseta i l'hortet. És un document bàsic per conèixer el Guinardó d'aquella època.

I de cara als contactes personals, hem parlat amb gent que fan anys que viu als barris, amb les entitats, amb els rectors, etc., etc.

- Quina creus que és la problemàtica més greu que actualment hi ha al barri?

Això us ho diria millor en Raimon Bonal, que ho ha estudiat molt més. Jo diria, que bàsicament hi ha un problema molt gros, que es pot generalitzar a tot Barcelona, que és la densitat de gent que hi ha amuntegada. Per altra banda, hi ha una manca total d'equipaments de tot tipus. Exactament, hi ha els mateixos equipaments que hi havia quan el barri eren quatre torretes. Hi manquen escoles, hospitals, camps d'esports, locals socials.

Aquesta és una mica de la història del Guinardó, un barri superpoblat, superedificat, superespeculat, amb una manca total d'equipaments públics i d'espais verds, sense que els seus habitants tinguin cap mena de participació en les decisions municipals i en la planificació urbanística, en definitiva, un barri com "Tots els barris de Barcelona". Un barri però, que intenta obrir-se pas en el buit i en el silenci on l'han destinat, que intenta resoldre la seva problemàtica, que sap llançar el crit i sortir al carrer per a dir l'prou i quan convé, i que vol cada dia més que la seva veu sigui escoltada i que la seva participació en la planificació municipal sigui un fet real, en definitiva doncs, un barri com "Tots els barris de Barcelona".

JORDI COMELLAS - LLUIS PAU

JAUME FABRE DIXIT

- L'estudi que ha fet en Raimon Bonal, demostra que el Guinardó és el barri més català, o catalanista, com vulgueu de Barcelona.

- Les A. de V. comencen a apartixar quan els partits polítics es plantegen una actuació legal, més efectiva que no pas clandestina.

- El buit que han omplert les A. de V. a Barcelona, ha estat motivat per una dictadura que ha durat 40 anys. I 40 anys de feixisme era una cosa inèdita al nostre país.

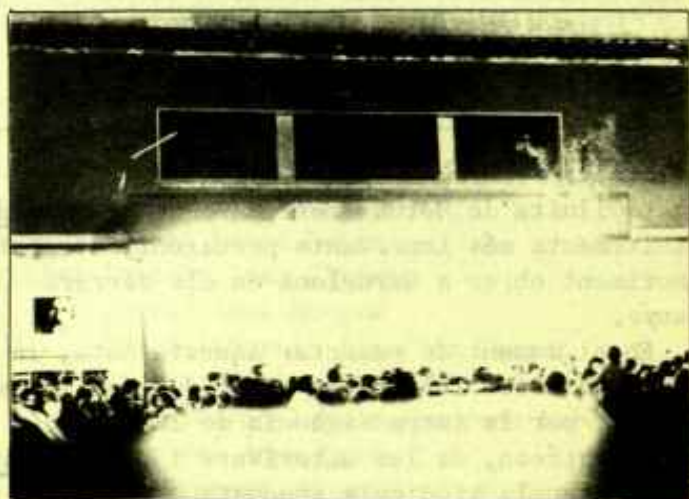
- No ens pensem pas que quan arribi un ajuntament democràtic, canviarà la faç de la ciutat, no! perquè està feta una merda. I no és pas desde dalt que s'ha de fer sinó desde baix.

- La problemàtica més greu al barri, és la densitat de gent que hi ha amuntegada i la manca total d'equipaments de tots tipus, exactament els mateixos que quan el barri eren quatre torretes.

ADÉU, FESTES DE MAIG!

Amb aquest reportatge gràfic despedim les Festes de Maig d'aquest any. Destaquem dos actes que pel seu ressò van donar un color especial. El cerca-vila del diumenge dia 2 anunciant, amb gegants i globus, l'inici de les Festes, i el recital d'en Pi de la Serra al Cinema Maragall, omplint de gom a gom l'espaiosa sala. Tot plegat, una promesa del que poden ser l'any vinent!

Els sotasignants, ciutadans de Barcelona, ens apol·lim el dret de petició per demanar-vos que, fent ús de les prerrogatives reials, i, en la vostra condició de Cap de l'Estat Espanyol, revoqueu el nomenament de l'actual Alcalde de la ciutat, Sr. Joaquim Viola i Seuret, tantes vegades rebutjat pel Consistori; per llur manca de representativitat i per llur actuació en l'administració del Municipi de Barcelona, la qual ha estat tan sovint expressa contrariant els desigs de la majoria dels habitants de la ciutat, i essent causa de greus perjudicis per a ells, com ho palesen els exemples de l'afor de la llengua catalana, la proposta municipal en relació al Pla Comercial, i l'actitud adoptada enfront dels problemes laborals dels funcionaris municipals.

Per tal de cobrir el govern de la ciutat fins les properes eleccions municipals, proposem la constitució d'una Comissió Gestora integrada per personalitat ciutadanes i per representants d'entitats, que administri la ciutat provisionalment fins que es faci la constitució del nou Ajuntament, autènticament democràtic.

Creiem que la democratització autèntica i completa de la vida municipal només serà possible si s'acompleixen les condicions que segueixen:

- 1.- El reconeixement i la participació de tots els partits polítics, sense exclusions, en un marc de plena llibertat d'expressió i de propaganda.
- 2.- L'elecció per sufragi universal de la totalitat del Consistori.
- 3.- La liquidació del sistema corporativista dels terços.
- 4.- El dret de vot a partir dels divuit anys.

Manifestem, també, que un ajuntament democràtic només serà possible amb el conqueriment de l'alternativa definida per una amnistia, per les llibertats polítiques i sindicals, i, concretament a Catalunya, com expressió d'aquestes llibertats, pel restabliment provisional dels principis i de les institucions configurats en l'Estatut d'Autonomia de 1932, com a punt de partida d'un nou Estatut, el qual haurà d'aprovar, en el seu moment, el poble de Catalunya.

MOTOR IBÈRICA en lluita

La lluita de Motor Ibèrica és un dels acon-teixements més importants protagonitzats pel moviment obrer a Barcelona en els darrers anys.

En el moment de redactar aquesta nota, la vaga de Motor Ibèrica es manté des de fa dos mesos, per la intransigència de la direcció de l'empresa, de les autoritats i per la manca de canals sindicals adequats. Els últims fets, amb el desallotjament per la policia de les dones dels obrers acomiadats tenca-des a l'església de Sant Andreu, posen de relleu la gravetat d'un conflicte que va començar per unes reivindicacions econòmiques i que pot tenir un mal acabament.

La resposta a les justes peticions ha estat l'acomiadament dels mil vuitcents obrers, les detencions, la prohibició de realitzar assemblees a sindicats i les agressions de l'extrema dreta.

En aquest conflicte s'ha de remarcar la solidaritat rebuda de tots els sectors obrers i ciutadans. Ultra això, Motor Ibèrica - que forma part d'una gran multinacional - és la pedra de toc de les reivindicacions obreres de l'amnistia laboral i de la defensa del lloc de treball.

Encierro de padres, alumnos y profesores en el Instituto San José de Calasanz

Ayer domingo continuaba el encierro iniciado el sábado de profesores, alumnos y padres de alumnos en el Instituto San José de Calasanz, para pedir unos terrenos donde instalar las 16 aulas prefabricadas que les ha prometido la delegación del Ministerio de Educación y Ciencia, a fin de poder admitir nuevos alumnos el próximo curso.

El Instituto San José de Calasanz es el único existente para los distritos IX y XII y con una población de 500.000 habitantes, sólo dispone de 750 plazas, aunque durante el presente curso ha acogido a 1.280 alumnos.

En agosto de 1975 se empezaron a construir unas barracones en el paseo Valldaura, que debían servir de aulas para los cursos de B.U.P., pero las obras fueron interrumpidas al cabo de un mes sin ninguna explicación. Desde entonces se han realizado diversas gestiones en el Ayuntamiento y delegación del Ministerio de Educación y Ciencia, culminando con la concesión de las 16 aulas prefabricadas que ahora no saben donde poner por falta de terrenos.

HOJA DEL LUNES 24-5-76

RETALLS

RETALLS

EL PARQUE DE LAS AGUAS

Señor Director de «La Vanguardia»:

¿Qué pasa con el Parque de las Aguas, de la plaza de Alfonso X El Sabio?

¿Qué pasa?, si, ¿es que todavía no ha transcurrido bastante tiempo desde la primera recogida de firmas (no recuerdo si de ello hace 2 o 3 años) para conseguir que el mismo se abriera al público?

Creo, más bien dicho, tengo la seguridad, que estamos ante un problema que a la fuerza tiene que tener solución, pero por lo visto los «intereses creados» o lo que sea (pero eso sí, de naturaleza negativa) son una barrera tan espesa e infranqueable que hacen que el mismo permanezca cerrado para desesperanza de las personas que tanto han luchado y siguen luchando en favor de esa causa tan noble y «obligatoria» como es el que los niños y ancianos puedan jugar, puedan tomar el sol, al amparo de su hermosa arboleda.

A estas alturas, en el año 1976, no se puede concebir que sólo unos pocos señores (ignoro el número, sin embargo presumo que no son tantos como esos posibles niños y ancianos que podrían disfrutar del Parque) tengan tanto poder para «salir con la suya» a pesar de su sinrazón, o tan poca conciencia ciudadana para que sigan aferrándose a esa negativa que tan poco dice en favor de ellos mismos.

J. P. F.

LA VANGUARDIA, 6-6-76

AVUI

Presentació del PSUC al barri del Guinardó

Dimecres dia 9 de juny a la nit, el PSUC va fer la seva presentació pública en un local del barri del Guinardó.

Davant uns cent cinquanta assistents es va exposar la història i la línia actual del partit així com la seva incidència dins el moviment obrer i popular i la problemàtica de la dona.

Un representant de les Joventuts Comunistes del barri va exposar el seu treball polític al barri, destacant la importància del Congrés de la Joventut.

La taula fou presidida per diversos militants del barri juntament amb Pere Ardiaca.

Després de les diferents intervencions, es va obrir un col·loqui on es va discutir sobre l'actuació del partit davant l'actual situació a l'Estat espanyol, recalcant l'urgència d'un trencament democràtic i d'una posició unitària amb totes les forces del país.

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General

CEBC

Assemblea extraordinària de l'Associació de veïns

L'antic i el nou president, l'Adolf Morte i en Josep Ferré, en un moment de l'Assemblea.

colònies

El grup d'esplai ha organitzat, com l'any passat, uns dies de colònies — d'Estiu per la mainada. Seràn del 19 al 31 de juliol a Saifores. Després — de superar moltes dificultats s'ha pogut trobar aquesta casa amb una cabuda per a uns 50 nens.

"Compreu tickets...". Imatge de la Hermes del grup d'esplai per a promoure les Colònies.

El dilluns dia 21 de juny es va celebrar — l'assemblea extraordinària de l'Associació — que, com ja s'havia anunciat amb antelació, — havia d'elegir la nova junta a més de modificar dos articles dels estatuts. Amb una assistència de un centenar llarg de persones es va iniciar la sessió amb la discussió i posterior aprovació de la nova redacció dels articles 10 i 13. El nº 10 queda així: "La junta directiva estarà composta per : Un president, un vicepresident, un secretari, un tresorer i onze vocals" (abans només hi havia 6 vocals). El nº 13 es modifica escursant la durada dels càrrecs directius i precisant la manera de — substituir un membre de junta cessant: "Els càrrecs de la Junta Directiva es renovaran cada any per meitats alternes, podent ser reelegits una sola vegada més. En cas que algú — dels membres de la Junta cessi abans — de finalitzar el període, la Junta podrà anomenar internament a un dels socis que consideri competent, prèvia consulta a la vocalia — corresponent, que el substitueixi fins que si qui convocada una Assemblea General que decidirà definitivament el càrrec, la duració del qual serà fins el terme del càrrec cessat."

Es va passar després a elegir la nova Junta que ha quedat composada de la següent manera:

President: Josep Ferré Sempre
Vicepresident: Amadeu Petitbó
Secretari: Antoni Castillo
Tresorer: Joan Ferré Nates
Vocals: Festes: Joan Climent
Joves: Anna Rovira
Socio-laboral: Josefina Vernet
Cinema: Carles Duran
Coordinació local: Francesc Labòria
Cultura: Anna Solé
Ensenyament: Montserrat Soliva
Jones: Rosa de Forn
Relacions exteriors: Joan Corbera
Urbanisme: Miquel Sodupe

Ha quedat vacant de moment la vocalia de sanitat en espera de trobar un candidat. Cal — assenyalar que es va presentar una sola candidatura.

L'Estatut d'autonomia a debat

El dia 11 de Juny, amb els ponents Jordi Borja, Eva Serra i Jordi Gil, el nostre barri presencià un debat important i polèmic sobre l'Estatut d'Autonomia. El ponent Jordi Gil inicià una introducció històrica sobre l'Estatut i els companys Eva Serra i Jordi Borja presentaren diferents camins per arribar i establir la democràcia.

L'Eva Serra donà a conèixer la situació en que es troben actualment el País Basc, Galícia i Països Catalans, els diferents ritmes de lluita que porten i les diferents alternatives que es presenten, que trobem concretades en els organismes de lluita o de pacte que els pobles s'han dotat. Si al País Basc i Galícia l'alternativa Nacional-Popular tenia ja molta força a partir d'una clau-

Calaix de sastre...

rificació política important entre el poble, assumint la superació de l'Estatut del 36 i amb un programa de ruptura antimonopolista, als Països Catalans únicament l'alternativa que anomenava ella Estatal-Burguesa havia arribat a prendre l'hegemonia degut a una forta incidència dels sectors burgesos que entorpien i bloquejaven la marxa de l'Assemblea de Catalunya.

El company Jordi Borja presentà la tesi contrària, doncs si creia que el País Basc existia una situació de violència, a Catalunya-Principat havíem arribat ja a una situació pre-democràtica, l'única en tot Europa on, sense canvis institucionals, les forces populars exercien ja els drets democràtics. Parlant sobre el tema de l'Autonomia, criticà molt durament el "régimen especial para las 4 provincias catalanas" com una maniobra del règim centralista que no tenia en compte en cap moment el problema de les nacionalitats i regions a nivell europeu, citant l'exemple d'Alemanya, Itàlia i Anglaterra com a via correcta i criticant el sistema francès, com a únic que mantenia un règim centralista.

Després de les ponències, s'obrí un interessant debat polític sobre l'Estatut i la democràcia. Uns, per una banda, defensaren establir la democràcia sota l'slogan de "Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia", amb els pactes necessaris amb les forces democràtiques i fins i tot amb els sectors més oberts del reformisme, donant solució als problemes plantejats un cop establerta la democràcia amb el consentiment del poble, qualifiquen altres postures d'utòpiques i sense realisme. Altres intervencions, sota una política diferent, plantejaren la inviabilitat i la utopia d'arribar a una veritable Democràcia sense una prèvia liquidació de la Dictadura i si bé estaven d'acord amb els punts que esmentaren els altres companys, creien que s'havien de completar doncs entenien la ruptura democràtica com un enfrontament de classe i no com una reconciliació entre les parts.

Estant o no en una situació pre-democràtica, l'associació considera molt important i enriquidor xerrades i col·loquis sobre els problemes que tenim plantejats en la nostra societat i perquè en un futur no gaire llunyà el poble català haurà de decidir sota una alternativa o una altra el seu destí com a poble i com a nació.

VOCALIA SOCIO-LABORAL

GRONXADORS PLEGABLES

CONDALIN ®

Siglo XX, 95 - Teléfono 235 40 91
Fábrica: Dante Alighieri, 163 - Tel. 220 70 00
BARCELONA - 16

llar d'infants

**OBERTA
MATRICULA**
* informeu-vos a la llar
o be' al tel. 255 40 72
(vespres)

PERE POMA

RAMBLA MUNTANYA 78-80
telf. 235 65 41
GUINARDÓ - BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació

**CONFITERIAS
BOMBONERIAS**

J. Ramón

Av. Virgen de Montserrat, 202 Teléf. 255 53 33
Plá dels Fornells, 22 (Verdún) Teléf. 234 34 15
BARCELONA

LLOBET
JOIES - RELLOTGES

Avda. Virgen de Montserrat, 56 58
Telf. 214 09 64

24 ANIVERSARI
fins 31 juliol
10% dte

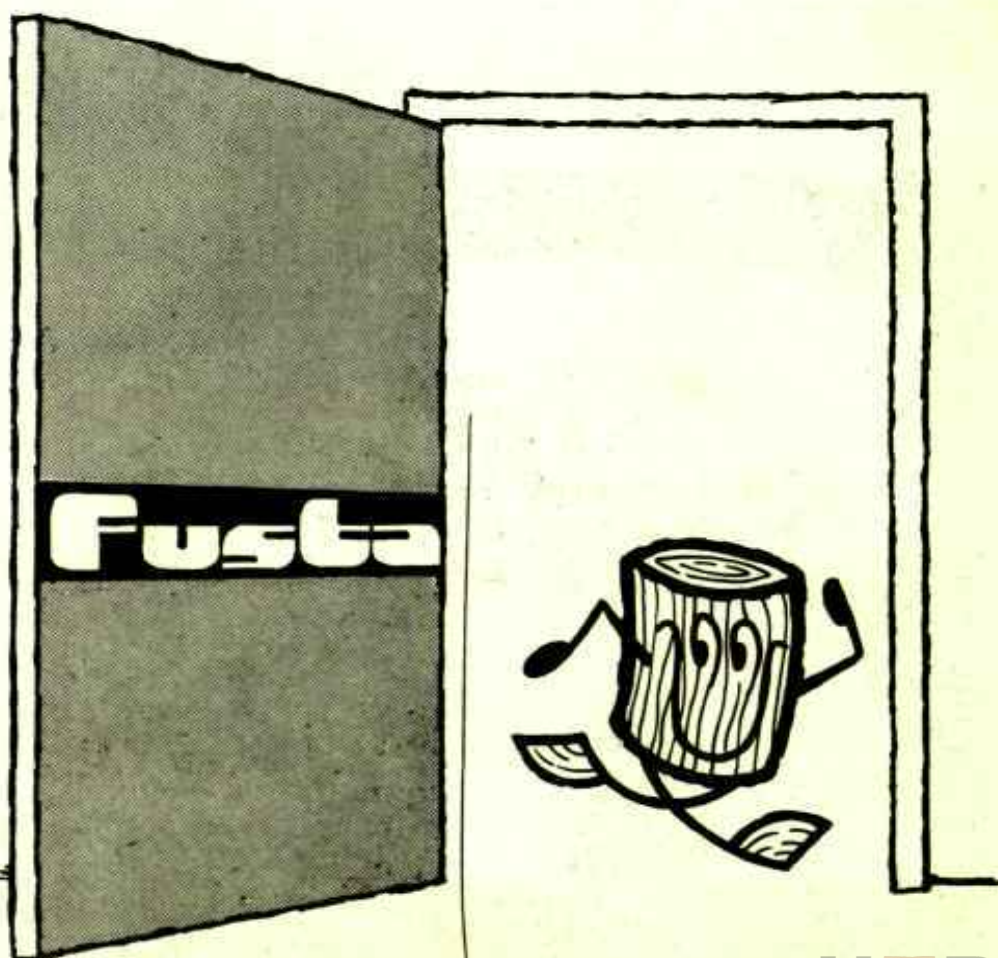

**PUBLICIDAD
LUMINOSA**

viñeda, 44 bis
barcelona -16
tel.: 350 92 99

**A SARDENYA, 550
HI HA
UNA PORTA OBERTA**

UAB

I Hemeroteca General
CEDOC